

Ce înseamnă "Fini"?

Scris de Alexandru Lucian

Luni, 11 Iulie 2011 06:26 - Ultima actualizare Duminică, 10 Iulie 2011 21:59

Pentru că în ultima vreme am auzit destul de des pronunțându-se, un anumit cuvânt, poate prea des, am ales să scriu despre acel cuvânt găsit într-un mesaj. Și nu pentru a accepta o oarecare provocare, ci pentru că a venit de la sine. Citind și vorbind.

Dintru început voi pleca de la o premisă simplă. Nu cred în despărțiri. Și nu pentru că ochii mi-ar fi ținute să nu văd și să înțeleg ce e în jurul meu, fără a-mi atribui puteri supranaturale de percepere a simplei realități, ci pentru că în fond ele nu există. Ce e o despărțire? Un final de relație ar spune unii. Le dau dreptate. Alții s-ar gândi la o ființă nouă în raport cu cea veche fiind același om... maturizare. Sunt de acord și cu ei. Însă tind să cred folosind cuvintele mele și o muză că despărțirea e mai mult decât un sfârșit de o anumită relație și deschiderea ochilor când destinul îți dă gingaș o palmă. E cumva imposibilă prin ea însăși. Pentru că și ruperea unei relații într-un mod brut, furtunos, fără cale de întoarcere și cu metafore pline de venin nu e o despărțire totală. Parte din el/ea îți va fi mereu în suflet din varii motive.

A fost primul sau prima în diverse ipostaze, a fost mai mult decât sperai să întâlnești și totuși nu the one, a fost o persoană cu o concepție prea simplă despre viața asta.... fără a jigni pe nimeni, dar totuși prin a fost înseamnă că te-a marcat, te-a influențat într-un mod aparte și unic. Și prin asta rămâne în al tău suflet chiar dacă respectul a pierit într-un neant abisal. Da, e o imposibilă întoarcere la mitul fericirii din Eden înainte de căderea în păcat. Atât timp cât în cv-ul fiecăruia apare "un fost/o fosta" înseamnă că am trăit. Și nu am trăit în van. Ce e cu adevărat interesant e perioada de după. Imediată. Când nori încărcăți de furtună, neliniște, durere și orbire sufletească în a nu mai vedea dincolo de ei, de nori.... fac ce vor din viața noastră.

Ce inseamna "Fini"?

Scris de Alexandru Lucian

Luni, 11 Iulie 2011 06:26 - Ultima actualizare Duminică, 10 Iulie 2011 21:59

Suntem și neputincioși în fața destinului, glasul nostru a răgușit, plămânii tind să cedeze și doar lacrimi pe obraz. Plângi, plângi și iarăși plângi. Pentru că e uman și firesc. Și nimic din ce e omenesc nu ne este necunoscut. Spargi și o vază într-un moment de furie, de răzvrătire sau de ce nu, într-unul de ridicare din țărână. Unii cântă că trebuie să fie o viață bună în mod obligatoriu.... depinde ce înțeleg ei prin bună. Dar știu sigur că ridicarea vine din noi. E o forță necunoscută a divinului din noi ce nu moare niciodată, ce ne redă adevăratul chip și în fața celor care își arogă dreptul de a fi interpreții noștri.

Nimeni nu mă cunoaște mai bine decât El, Creatorul meu și eu... sinele meu e cunoscut parțial sau total însă cel mai complet doar de mine. Și viață există după separarea unor drumuri. Pentru că doar prezentul deține cheia de interpretare a trecutului și a viitorului. Pentru că indiferent de toate privim cu dor către trecut, cu dorință și speranță către viitor și prezentul trece pe lângă noi. Pragmatic ce contează e clipa pe care oricum nu o poți cuprinde și acea clipă e cea de acum. Ai ales un drum diferit, e crezul tău, e viața ta în care tu alături de ceilalți ai același drept la fericire. Egal cu al tuturor. Trebuie doar să lupți pentru a ta, să o dăruiești, să o primești și să o păstrezi. Pentru că acele clipe simple vor fi cele ce au contat în a ta viață. Iar față de sine despărțirea e cu atât mai imposibilă cu cât ne analizăm. Deoarece tot tu rămâi cu vise, cu speranțe, cu frământări într-o căutare. A ta, a celui/celei special/e. Cause this is it.... imposibila despărțire.

Sursa: Alexandrulucian.blogspot.com